

Første Brev

Til menighederne i Tim stadil og Vedersø

21. 3. 2020 - Sognepræst Christian Ulrich Terp

Kære alle!

*F*ørst og fremmest drejer det sig nu, i vores itankesættende experiment, om dem, der er syge og de mange familier, som efterhånden er ramt af, at skulle holde afstand netop nu, hvor omsorgen kalder på nærvær i forhold til deres kære, venner, bekendte eller naboer. Et salmecitat springer ind i tankerne:*"trøst mig i min kummer, og trøst min syge nabo med!"*

Det drejer sig i samme åndedrag i lige så høj grad om at være til stede i tanke - gå bare til biddet og kald det bøn - for alt det sundhedsfaglige personale, som i disse dage og uger er helt ude i forreste linie, hvor der skal kæmpes, plejes og lindres - og hvor ens eget helbred er på spil. Her kan man ikke vige udenom, men må være dér, hvor mennesker i nød kalder på enen, og det er ens indiskutable pligt at yde den nødvendige indsats. Det er, når mennesker kalder på en, at man har et kald. Det har vi alle sammen overfor hinanden, hver på sin måde, og det gælder også for alle dem, der arbejder for at holde et samfund i gang, så vi ikke lider nød.

Det drejer sig om dem, der frygter for deres arbejde og de arbejdspladser, som står i fare for at falde væk. Alt det, som er vores fælles livsgrundlag, og som regering og folketing nu forsøger at holde hånden under. Lige nu står det vel klart for de fleste, at det er godt at høre til i Danmark. Og det har ikke noget at gøre med, hvilken regering vi har lige nu, men mere om, at alle regeringer ville handle, som der gøres nu. Måske er det en efterklang af noget Grundtvig fablede om en gang, og som han kaldte: "folkeånd."

I en bog med titlen: "Verdens ophav" - faldt jeg for nylig på titelbladet over denne replik:

*Der findes mennesker, som har et særligt kald at opfylde i livet.
Det er derfor de bliver født.
Mange holder sig forskrækket tilbage fra denne opgave,
andre opdager den slet ikke,
men ganske få tager den på sig.*

Nu kan vi ikke nøjes med de ganske få, - fordi vi er forskrækkede og viger tilbage, stiller os uopmærksomme an eller lader som ingenting. Det her gælder os alle. Det er derfor vi er sat i verden, og fordi vi hver især og tilsammen udspringer til livet fra verdens ophav.

Blev fanget,
faldt i bogen,
som man siger.

"Verdens ophav"
er dens titel.

Den ligger på bordet
og jeg læser lidt
- en gang imellem,

for at tænke
og møde andre ord
end den fortælling,
som nu for tiden
raser gennem verden
udenfor
med utryghed og angst,

forladte stole på et torv
taler tavst om flugt
af gamle mænd
fra forårssol og drømme

mens hullet i en kirkemur
lytter som et øre,
ud imod en uhørt storm
af skræmte åndedrag

forårsfugle høres dog et sted
- de drager ånde
med morgensang på deres tunger.

*D*et er vanskeligt at sætte ord på den tilstand vi befinder os i. Vi kunne opregne utallige benævnelser for de civile undtagelser, der nu er indført. Og når vi har nævnt de mange ord på rad og række, må vi til sidst runde den lange tale af med konstateringen: "Sådan er det bare!"

"Vi har aldrig været udsat for noget lignende!", ville alle vi kunne sige, som er så unge, at vi ikke oplevede verdenskrigen. Og de, der gjorde, har nu i lange tider tænkt, sammen med os andre, som ikke vidste bedre og voksede op i fred og ingen fare, at noget lignende af verdensomspændende alvor og fare aldrig burde kunne

ske igen. Vi fik det indtryk, at vi levede i en periode af nyankommen og evig fred - pax romana, hvor grundvoldene stod fast og tidens problemer kun var krusninger på overfladen, som kunne finde politiske løsninger, noget vi kunne betale os fra eller noget som kunne inddæmmes, så velfærd, udvikling, vækst og tryghed ikke for alvor var i fare her i vores del af verden.

Så sker det. Endda på et øjeblik, hvor hele verden pludselig står i fare for at vælte omkuld, med alt det vi forventer, at verden skal være. Verden skal være vores tjener og yde os alt det, vi forlanger - det vi har brug for - og mere til.

Men der sker dét, som ikke skulle kunne ske. I begyndelsen ligner det noget, vi har oplevet før, så det klarer vi jo nok - indtil det står os klart, at selv om det ligner noget, vi kender, så er det bare noget helt andet, noget meget værre og meget mere farligt.

Nu siger vi måske til os selv. "Herefter bliver verden aldrig den samme".

Jo det gør den! Verden bliver ved med at være den samme. Det er sådan verden, naturen, universet er. Livet og alt, hvad der er til, bærer farlighed og undergang i sig. Vi havde bare glemt det, fordi vi alle var blevet mere og mere naivt tillidsfulde i vores tro på, at verden omkring os og vores menneskelige tilværelse var indrettet sådan, at vi skulle leve trygt og godt og være uden bekymring. Vi kunne selv ordne og tilrettelægge livet i verden. Al vor videnskab var med os. Der var en ubrydelig og evig pagt om vores velfærd, som gav frit løb for vores adfærd; så vi kunne alt det, som vi alle havde mest lyst til. Men der er noget indeni os selv, noget farligt, som enten kan rejse sig i os selv, noget som vi kan give videre til andre - eller noget som kan ramme os udefra. En kamp i os selv og med os selv.

Kirkerne er lukkede. Besynderligt, når vi måske havde brug for dem nu for at samles i et fællesskab, som vi ved ikke kun handler om os selv. Sådan er det altså. Ikke en gang kirkerummet kan være en helle, hvor vi kan være i fred for det, vi selv kan bære med os ind. Men så må vi huske på, at kirken ikke er et hus af sten, men kirken er et hus af levende stene. Et hus af os selv og et hus af Guds Ord. Så indtil videre må vi nu bære kirken med os selv i eget liv. En diaspora - en adspredelse - hvor vi nu må være på afstand, spredt væk fra fællesskabet, indtil vi kan mødes igen, så vore egne små levende stene atter kan føje sig sammen i menighedens fællesskab.

Nu er det som Getsemane. Skærtorsdag aften. Jesus og disciplene går en aftentur i olivenlunden efter påskemåltidet. Jesus har vendt hele ritualen på hovedet og sagt, at det nu er Ham, der er brødets legeme og lammets blod. Men de forstod ikke det, som Jesus allerede vidste. Nu skulle det gøre ondt. Han bad dem være vågne og holde vagt, mens Han gik for sig selv med sin angst og fortvivlelse over det, der skulle komme. Men de sov, og så var Han alene i den sidste anfægtelse og fristelse til at slippe udenom det at være menneske og bringe sig i sikkerhed som Guds Søn - holde sig på afstand af os og flygte som de andre, fra alt det, der gør ondt, når man er menneske "...holde sig forskrækket tilbage fra dette kald.

*Det var derfor Han var blevet født
ikke for slet ikke at opdage - kaldet
eller lade som ingenting
slippe for kalken
frem for - som den eneste - at tage kaldet på sig".*

Men Han holder fast. Holder fast ved, at: "Det var derfor Han var blevet født" - holder fast ved at være menneske. Så kan ingen af os mere komme noget steds hen, hvor Han ikke har været - og er.

En anden lille salmestrofe springer i tankerne på dette sted:

*Fuglen har rede, og ræven har grav,
sneglen bær' huset på ryggen,*

*Det har vor Herre ikke noget af.
Han må gå ...
husvild og fattig omkring på jord.*

*Og hvad fik Han ud af det?
han .. blev pint.*

*Men alligevel går Han nu omkring
..... banker på port og på dør,
altid med ordets guldhammer,
der kommer glæde, som aldrig kom før,*

***D**et er sådan, det er. Der kommer glæde som aldrig før. Tro håb og kærlighed er livets trods imod alt, der truer. Det er kristendommens inderste væsen.*

Grundtvig har udtrykt det helt vidunderligt i sit typiske, knudrede billedsprog i et enkeltstående salmevers, der faktisk er som et separat molekyle - der er spaltet ud fra "Den signede dag"

*Som aldrig så lang er nogen dag,
at aften jo er i vente,
så haver det lys og solbjærgs-lag,
som Gud udi kirken tændte;
men altid det dages dog på ny,
hvor hjerterne morgen vente.*

Hvad betyder det? Det bryder, at selv den bedste, længste og dejligste dag dog får ende til sidst, som alt liv gør det, - ja selv inde i kirken kan det hænde, at ordets lys går sin solnedgang imøde og lyset går ud

..... men morgensol og liv er der i vente på ny, for dem der ikke kan få livets håb og troens længsel ud af deres hjerter.

Det er derfor, vi nu ikke må miste vores livsmod men skal holde sammen på stumperne af Guds Ord i os selv i disse dage og tider, så vi kan mødes en gang igen - snart - i huset, hvor vi hører til, og dele det alt sammen med hinanden på ny.

Jeg ønsker jer alle en glædelig og velsignet søndag.

Ulrich